

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 38.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790356144/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

de vente, at det vilde gjentage sig med mig, og indgive mig en hidtil ukendt Tilbøielighed for Punsch og Cigarer.

Vi vare under denne Samtale komne ind i en Caffee, og uden at tænke noget videre derover, satte jeg mig med de Andre ved et Bord, paa hvilket Felix fandt det passende at lægge begge sine Fødder, idet han gyngede sig tilbage paa Stolen, og morede sig med at blæse tykke Røgskyer af sin Cigar.

Her er bandsat hyggeligt, sagde Flint og nikkede venligt, idet Opvarteren satte tre Glas, fyldte med et varmt Fluidum, paa Bordet.

Min Anelse sagde mig, at det var Punsch, og jeg følte stærk Trang til at udtale mig kraftigt imod denne ødelæggende Drik; men jeg veed ikke om det var en Følge af den kolde Aftenluft, eller muligt fordi jeg ikke er vant til saa silde at spise varm Mad, nok sagt, jeg følte mig utilpas, men med en ubestemt Idee om, at noget Varmt maatte gøre mig godt.

Drik, sagde Felix, idet han arrangerede sig paa en anden beqvem Maade, og stødte an imod mit Glas.

Jeg tog en Slurk, og følte Sandheden af, at Gift, anvendt ved enkelte Tilfælde, ofte er den største Velgjerning. Conversationen kom atter i Gang, og jeg fik Leilighed til at udtale mine nationale Sympathier, rigtignok med mange Afbrydelser, især af Felix, der bandede paa, at han med Fornøielse var bleven en furchtbarer Schleswig-Holsteiner, dersom hans Smukke med den hvide Hat havde talt tydsk. Vi bleve livligere og livligere, især Felix og jeg. Flint hørte derimod mere til, og oplivede blot engang imellem Samtalen med en eller anden tør Bemærkning, som jeg dog maa tilstaae ofte var meget aandrigere end jeg tidligere havde troet ham istand til. Rundt omkring i Stuen sad forskjellige Grupper, men enhver skjottede sig selv; og uagtet vore Discussioner undertiden bleve lidt høiøstede, lode Ingen til at tage det ilde op. Jeg begyndte at sãnde Flints Bemærkning, at det var hyggeligt; jeg befandt mig virkelig vel, paa en Smule Tørst nær, som jeg tilskrev den for mig uvante Cigarrygen. Men Punschen var lædskende og af en liflig Smag, saa jeg neppe kunde regne Tørst for en Ubehagelighed. Tiden løb paa den fornøieligste Maade, især da Felix lidt efter lidt tabte sin Oppositionslyst, saa jeg med mere Fynd kunde deducere mine Yndlingsmeninger om en aandelig Forening af de nordiske Riger til et Værn imod den med den franske Literatur indtrængende Imoralitet. Mit Foredrag var sikkert humoristisk; thi

mine Tilhørere loe ofte, saa Taarerne kom dem i Øinene, og raabte: Hør, Bravo og andet Saadant, hvorved man giver sit Bifald tilkjende. Jeg glædede mig ved det Indtryk, mine Ord gjorde, og vedblev med større Ivrigheid; men med eet blev jeg afbrudt af Flint, der reiste sig og sagde:

Mon vi saa ikke havde godt af at komme ud paa Gaden?

Felix sprang op med en Hurtighed, der lod befrygte at det vilde gaae ud over vore Glas. Jeg søgte at komme dem tilhjælp; men i min Iver kom jeg netop til at støde imod Bordet, saa det væltede, og Glasene faldt klirrende imod Gulvet. Jeg blev heed om Øterne, men Flint beroligede mig.

Det gjør Ingenting, sagde han, jeg er kjendt paa Stedet.

Felix lo som om han skulde revne. Jeg nærede en alvorlig Frygt for at han var beruset, og meddelte denne til Flint, men han sagde:

O Intet, han er blot lystig; han kan taale en Deel.

Jeg tog imidlertid Flint under Armen, for dog, hvis min Gisning var rigtig, ikke at compromettere mig, ved at spadserere med en drukken Mand paa Østergade. Jeg opdagede imidlertid snart, at han, som Flint sagde, blot var lystig. Det var ret heldigt; thi min Forsigtighed vilde ellers kun lidet have hjulpet mig, idet han snart var ved Flints og snart ved min Side, saa forude, for at sondere om Vægteren sov i Kjelderhalsene, og saa bagefter, opholdt af Nogen, han mødte, og hos hvem han maatte tænde sin Cigar. Han satte Hatten paa tvers og gav sig til at syngte en bekjendt Gadevise. Det er nu en afgjort Sag, at man gaaer langt bedre efter Musik end uden saadan, og da jeg flere Gange havde været nærved at snuble, formodentlig fordi mine Galoscher ikke sad fast, passede jeg at marschere efter Takten af hans Vise, og stemmede snart i med Flint med, og nu gik det behageligt; men dog meget anstændigt. Engang overdrev Felix maaskee Lystigheden, og fik os andre med, idet han spærrede Veien for to Fruentimmer, der kom os imøde, og holdt en kort Tale til dem. De vilde undgaae ham, og kom over til min Side, for der at komme os forbi; men jeg syntes, at det var saa morsomt, at lade dem gaae en endnu længere Omvei, og udstrakte derfor min Arm, idet jeg avancerede ud paa Gaden, og nødte saaledes Fruentimmerne til at gaae over paa det andet Fortou. Vi bleve nu gaende midt paa Gaden; jeg gik imellem, og med en af mine Venner under hver Arm. Vi begyndte paa en ny Vise, som imidlertid ikke gik saa godt som den forrige; jeg snublede oftere, og